

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 12.9.2013
Čj. 621/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. L. K. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: - spisy Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 1 Nt 28/2012, 1 Nt 611/2012 a 1 Nt 609/2013
- kopie vyšetřovacího spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, SKPV, OOK – 4. oddělení, č. j. KRPA-146182/TČ-2012-000074 (2 svazky)
- kopie relevantní části obsahu dozorového spisu Městského státního zastupitelství v Praze, sp. zn. 1 KZV 242/2012

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného L. K.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2013, č. j. 44 To 176/2013 – 30, kterým byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta stížnost obviněného K. proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 3. 2013, č. j. 1 Nt 609/2013 – 19, o ponechání obviněného ve vazbě podle § 72 odst. 1 tr. ř., za užití § 71 odst. 1 písm. b) tr. ř. a z důvodu podle § 67 písm. a), c) tr. ř.

Usnesením policejního orgánu ze dne 14. 7. 2012 pod č. j. ORI-41324/TČ-2012-001178-6 bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání obviněného L. K. pro trestné činy podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku, spáchaného ve

spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s trestným činem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 věty první tr. zákoníku.

Usnesením soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 7. 2012, č. j. 1 Nt 28/2012 – 13, byl obviněný L. K. podle § 73b odst. 1 tr. ř. a § 68 odst. 1 tr. ř., z důvodů uvedených v § 67 písm. a), b), c) tr. ř., vzat do vazby s účinností od 14. 7. 2012 v 02.25 hod.

Toto usnesení nabylo právní moci dne 4. 9. 2012, kdy byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2012, č. j. 44 To 478/2012 – 32, jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta stížnost obviněného proti němu směřující.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 „ze dne 3. 10. 2012“ (**správně ze dne 5. 10. 2012**), č. j. 1 Nt 611/2012 – 15, bylo rozhodnuto podle § 72 odst. 1 tr. ř. za použití ustanovení § 71 odst. 1 písm. b) tr. ř. o ponechání obviněného L. K. ve vazbě z důvodů podle § 67 písm. a), b), c) tr. ř., a to u důvodu vazby podle § 67 písm. h), c) (**správně podle písm. a), c)**) tr. ř. s účinností od 14. 10. 2012 v 02.25 hod., přičemž vazební důvod podle § 67 písm. b) tr. ř. měl pominout ex lege dnem 14. 10. 2012 v 02.25 hod.

Toto usnesení nebylo napadeno stížností a podle vyznačení na jeho písemném vyhotovení mělo nabýt právní moci dnem 11. 12. 2012.

Dalším usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 3. 2013, č. j. 1 Nt 609/2013 – 19, byl obviněný L. K. podle § 72 odst. 1 tr. ř., za užití § 71 odst. 1 písm. b) tr. ř., nadále ponechán ve vazbě z důvodů podle § 67 písm. a), c) tr. ř.

Na základě stížnosti obviněného L. K. proti tomuto usnesení ve věci jednal Městský soud v Praze, který usnesením ze dne 4. 4. 2013, č. j. 44 To 176/2013 – 30, jeho stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Tímto usnesením Městského soudu v Praze byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. ř. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a to v neprospěch obviněného L. K., a v řízení jemu předcházejícím, a to usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 3. 2013, č. j. 1 Nt 609/2013 – 19, byl porušen zákon v neprospěch obviněného v ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř., ve spojení s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 9 odst. 1 tr. ř.

Podle § 147 odst. 1 tr. ř. při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán

a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a

b) řízení předcházející napadenému usnesení

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

Podle § 72 odst. 1 tr. ř. platí, že nejpozději každé tři měsíce od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby nebo právní moci jiného rozhodnutí o vazbě je v přípravném řízení soudce povinen rozhodnout na návrh státního zástupce o tom, zda se obviněný i nadále ponechává ve vazbě, nebo zda se z vazby propouští. Jinak musí být obviněný neprodleně propuštěn z vazby.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. pak orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 9 odst. 1 tr. ř. orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného.

Obvodní soud pro Prahu 6 své rozhodnutí ze dne 8. 3. 2013 o ponechání obviněného K. ve vazbě odůvodnil tím, že dne 19. 2. 2013 byl soudu doručen návrh státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na postup podle § 72 odst. 1, 2 tr. ř. stran obviněného K., když naposledy bylo o ponechání obviněného ve vazbě rozhodováno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 1 Nt 611/2012, které nabylo právní moci dnem 11. 12. 2012.

Dále se soud zabýval z věcného hlediska skutečnostmi, které odůvodňovaly závěr o existenci důvodů vazby podle § 67 písm. a), c) tr. ř. Předmětné usnesení bylo vyhlášeno v rámci vazebního zasedání dne 8. 3. 2013, v jehož rámci byl proveden výslech obviněného L. K., který však sdělil jen to, že nemá, co by k věci uvedl. Jinak není protokolováno provedení žádných důkazů, ani žádné vyjádření či závěrečné návrhy obhajoby.

Usnesení napadl obviněný K. stížností s tím, že postupem soudu rozhodujícím o dalším trvání jeho vazby byl zkrácen na svých právech obviněného, neboť předchozí rozhodnutí soudu o ponechání obviněného ve vazbě bylo vydáno již dne 3. 10. 2012, avšak právní moci nabylo až dne 11. 12. 2012. Jako nepřijatelné stěžovatel označil zjištění, že rozhodnutí soudu o vazbě ze dne 3. 10. 2012, které bylo obhájci obviněného doručeno dne 13. 11. 2012, nabylo právní moci až dne 11. 12. 2012, tedy po více než dvou měsících od jeho vydání, a to z důvodů ležících zcela mimo dispozici obviněného či jeho obhájce. Taková prodleva, způsobená doručováním mezi orgány činnými v trestním řízení, fakticky zkrátila obviněného na jeho právech a byla tedy nezákonná. Obviněný proto požádal o zrušení usnesení o ponechání ve vazbě a o své bezodkladné propuštění na svobodu.

K těmto námitkám stížnostní soud konstatoval, že tříměsíční lhůta od právní moci jiného rozhodnutí o vazbě podle § 72 odst. 1 tr. ř. uplynula dnem 11. 3. 2013, napadené usnesení bylo vyhlášeno dne 8. 3. 2013, návrh státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze na rozhodnutí o ponechání ve vazbě byl Obvodnímu soudu pro Prahu 6 doručen dne 19. 2. 2013, tedy dříve, než začala plynout 15 denní lhůta uvedená v ustanovení § 72 odst. 2 tr. ř. Napadené usnesení bylo vyhlášeno ve vazebním zasedání, jehož se obviněný osobně účastnil a byla mu poskytnuta možnost, aby se ke své vazbě vyjádřil při osobním slyšení, a to za přítomnosti své obhájkyne. Procesní práva obviněného tedy nebyla nijak zkrácena.

Pokud jde o namítané průtahy při doručování předchozího rozhodnutí o vazbě ze dne 3. 10. 2013, stížnost do tohoto předchozího rozhodnutí podána nebyla. Podanou stížností rovněž nebyly nijak zpochybňovány důvody útěkové a předstížené vazby, které byly rozvedeny v odůvodnění napadeného usnesení ze dne 8. 3. 2013. Na průtahy při doručování předchozího usnesení v průběhu vazebního zasedání obviněný ani jeho obhájkyne nepoukázali, obviněný tehdy doslova uvedl, že nemá, co by k věci uvedl, přítomná obhájkyne pak neměla žádný dotaz ani připomínku.

Stížnostní soud shrnul, že výrok napadeného usnesení byl správný, neboť u obviněného L. K. i nadále trvaly důvody útěkové a předstížené vazby, a proto stížnost obviněného, která obsahem svého odůvodnění fakticky ani proti usnesení ze dne 8. 3. 2013 nesměřovala, jako nedůvodnou zamítnul.

Na závěr pak stížnostní soud vytknul soudu prvního stupně nesprávnost v datu, kdy došlo k vyhlášení usnesení o vzetí do vazby, a rovněž zbytečnost rozhodování v senátu za účasti dvou přísedících, když v ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř. je výslovně uvedeno, že v přípravném řízení rozhoduje o návrhu státního zástupce soudce, což platí i v případě, kdy jsou obvinění stíháni pro trestnou činnost, ohledně níž po podání obžaloby rozhoduje okresní soud v senátě anebo rozhoduje v prvním stupni krajský soud.

Je třeba uvést, že není nikterak zpochybňován závěr obou soudů o tom, že na straně obviněného L. K. byl v době jejich rozhodování odůvodněn závěr o existenci důvodů vazby podle § 67 písm. a), c) tr. ř. Nelze však souhlasit s tím, jak se oba soudy vypořádaly s otázkou, zda bylo rozhodnutí podle § 72 odst. 1 tr. ř. vydáno skutečně v zákonné lhůtě 3 měsíců od právní moci předchozího rozhodnutí o vazbě, kterou si soud vždy musí vyřešit jako otázku předběžnou ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř.

Z obsahu spisu totiž vyplývá, že soud vyšel automaticky z doložky právní moci, vyznačené na opisu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 1 Nt 611/2012, založeného na č. 1. 11 spisu, aniž by měl k dispozici obsah samotného spisu sp. zn. 1 Nt 611/2012. Vyznačení právní moci na usnesení založeném ve spisu se však provádí neformálním postupem podle § 23 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů; na stejnopisech usnesení pak postupem metodicky upraveným v § 18 instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR č. 505/2001 – org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. O tom, zda určité usnesení nabylo právní moci, popřípadě kdy se tak stalo, se tedy nevydává žádné rozhodnutí, které by samo nabývalo právní moci a jež by bylo pro posouzení této předběžné otázky závazné. Vyznačení právní moci na písemném vyhotovení dřívějšího rozhodnutí tudíž nemůže být jediným hlediskem pro posouzení, zda a kdy skutečně toto rozhodnutí právní

moci nabylo, a to též z toho důvodu, že dodatečně mohou vyjít najevo okolnosti, které vyvrátí původní údaje o nabytí právní moci.

Je skutečností, že obviněný K. ani jeho obhájkyň ve vazebním zasedání dne 8. 3. 2013 neuplatnili žádné námitky proti správnosti vyznačené právní moci dnem 11. 12. 2012 na předchozím rozhodnutí o vazbě, a nevyjádřili ani pochybnosti o postupu orgánů činných v trestním řízení z hlediska rychlosti doručování tohoto rozhodnutí (přesahující dobu 2 měsíců) mezi dvěma orgány (soudem a státním zastupitelstvem, navíc sídlícími v jedné budově), avšak stížnost obviněného mohla být opřena o nové skutečnosti, kterými byl stížnostní soud povinen se zabývat.

Ačkoli tedy již „na první pohled“, ve spojení s údajem (byť nepřesným), že usnesení ze dne 3. 10. 2012 bylo obhájkyň obviněného doručeno dne 13. 11. 2012, avšak nabylo právní moci až dnem 11. 12. 2012, bylo zřejmé, že takto pozdní nabytí právní moci daného usnesení musí vzbuzovat důvodné pochybnosti, stížnostní soud si rovněž neobstaral spis Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 1 Nt 611/2012, a bez dalšího rovněž vyšel z právní moci vyznačené na opisu předmětného rozhodnutí.

Pokud by ovšem stížnostní soud nahlédl do zmiňovaného spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 1 Nt 611/2012, zjistil by, že usnesení datované dnem 3. 10. 2012 (ve skutečnosti ale vyhlášené ve vazebním zasedání dne 5. 10. 2012, viz č. 1. 13) bylo na základě pokynu soudce ze dne 10. 10. 2012 (č. 1. 20) téhož dne kanceláří soudu odesláno m. j. obviněnému L. K., jeho obhájkyň, Vazební věznici v Praze 6 – Ruzyni a také Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6. Obviněnému a jeho obhájkyň bylo usnesení shodně doručeno dne 15. 10. 2012 a vazební věznici dne 10. 10. 2012. Doklad o doručení rozhodnutí Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6 není ve spisu obsažen, ale ze spisu bylo zřejmé, že dne 3. 12. 2012 soudce ve svém úředním záznamu na č. 1. 22 p. v. konstatoval, že chybí doručka od Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, a byl dán pokyn kanceláři k dalšímu doručení rozhodnutí krátkou cestou a zároveň i k vrácení spisu státnímu zastupitelství. Takto opětovně doručované rozhodnutí bylo Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 6 doručeno dne 7. 12. 2012.

Je zřejmé, že soudce rozhodující o vazbě pochybil, když nejprve neproověřil u příslušného orgánu činného v trestním řízení, tedy u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, zda a kdy bylo rozhodnutí tomuto orgánu doručeno, neboť by tak jednoduše zjistil, že se tak stalo již dne 11. 10. 2012, jak to plyne z podacího razítka Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 na opisu usnesení, který je založen v dozorovém spisu tohoto státního zastupitelství pod sp. zn. 1 Zt 286/2012 na č. 1. 93 (tento spis je nyní součástí dozorového spisu Městského státního zastupitelství v Praze, sp. zn. 1 KZV 242/2012 – viz přílohu), kterému byla trestní věc obviněného L. K. dne 22. 11. 2012 postoupena z důvodu jeho věcné příslušnosti k výkonu dozoru v přípravném řízení trestním.

Uvedený chybný postup soudce soudu prvního stupně mohl být stížnostním soudem prostým nahlédnutím do spisu zjištěn se závěrem, že usnesení o ponechání obviněného L. K. ve vazbě, datované dnem 3. 10. 2012, ve skutečnosti vydané dne 5. 10. 2012, nabylo právní moci již dne 19. 10. 2012 a další rozhodnutí podle § 72 odst. 1 tr. ř. by tudíž musel soudce učinit nejpozději dne 19. 1. 2013. Pokud se tak nestalo, měl být obviněný K. z vazby neprodleně propuštěn.

Je tedy zřejmé, že postupem Městského soudu v Praze byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. ř. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., a to v neprospěch obviněného L. K., a že v řízení jemu předcházejícím byl porušen zákon v neprospěch obviněného usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 v ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř., ve spojení s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 9 odst. 1 tr. ř.

S ohledem na shora uvedené proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky

1. zvážil, zda nejsou splněny podmínky pro přerušení výkonu rozhodnutí ve smyslu § 275 odst. 4 tr. ř.,
2. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že pravomocným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 44 To 176/2013 – 30, byl porušen zákon v neprospěch obviněného L. K. v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. ř. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a v řízení jemu předcházejícím usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 3. 2013, č. j. 1 Nt 609/2013 – 19, byl porušen zákon v neprospěch obviněného L. K. v ustanovení § 72 odst. 1 tr. ř., ve spojení s ustanoveními § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a § 9 odst. 1 tr. ř.;
3. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadená rozhodnutí zrušil, a aby zrušil i veškerá další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
4. a dále postupoval, pokud nebude akceptovat návrh ad 1, podle § 271 odst. 1 tr.ř.

Nejvyšší soud rozhodl od sp. zn.: [6 Tz 53/2013](#)